

ДОНЧО ЦОНЧЕВ БИСЕРЧЕТО

chitanka.info

БИСЕРЧЕТО [0]

Като се връщаше към брега, от който бе тръгнал в ранната утрин, Малкият Водолаз плуваше с голяма бързина и никъде не се спираше. Но към средата на пътя си той изведнъж забеляза под себе си три чудно красиви звезди. Те бяха големи и лъскави, по лъчите им светеха шарени точки и петънца.

— Хей, какви сте вие? — попита ги той.

— Звезди! — отговориха и трите едновременно.

— Как така звезди? Звезди има само на небето!

— Ние сме Морски Звезди — казаха те пак така в един глас.

Малкият Водолаз направи един кръг във водата над тях и после стъпи на дъното. И без това беше време малко да си почине.

— Много интересно — каза той. — Не си спомням да съм чел или слушал нещо за вас. С какво се занимавате?

— Украсяваме дъното — каза едната.

— Правим живота в морето по-интересен — добави втората.

— Ние сме звезди — приключи третата. — Защо трябва да се занимаваме и с друго?

Малкият Водолаз седна между тях и започна да ги разглежда подробно. Те наистина бяха извънредно красиви. Лъчите им приличаха на сребърни и златни листа, а в средата на тези листа очите им се усмихваха привлекателно. Толкова бяха красиви, че най-различни малки рибки, които си плуваха наоколо, също спираха над тях, да ги погледат.

— Колко добре стана, че се срещнахме! — каза Малкият Водолаз. — Аз съм много доволен от красотата ви. И току-що забелязах, че съм имал още малко кислород в апарата си. Ще остана доста време при вас. Искате ли ме?

— О, разбира се! — казаха звездите. — Ние много ще се радваме, ако останеш доста време при нас.

Той все тъй подробно ги разглеждаше — ту едната, ту другата, ту третата. И колкото повече ги разглеждаше, толкова повече му се искаше да ги хвали. Намираше най-хубавите думи за тях. На края дори забрави и Червенушка.

— Прелестни звезди сте вие — говореше им Малкият Водолаз. — Аз нищо по-хубаво не си спомням да съм виждал в морето. Колко грозно щеше да бъде морското дъно без вас, пълно с тези обикновени миди, които навсякъде се срещат.

— О, не ни сравнявай с тези грозни миди! — казаха звездите. — Ние се обиждаме!

— Как ще ви сравнявам, моля ви се! — момчето разпери ръце. — Та те са толкоз сиви и незабележими! Наистина, обидно би било за вас даже само да ви споменавам за тях.

Едната от звездите започна плавно да люлее лъчите си, като в същото време се обръщаше ту наляво, ту надясно.

— Могат ли грозните миди да танцуват така?

— Не — каза Малкият Водолаз.

Другата звезда опъна лъчите си и те се изостриха като игли. Шарените точки и петънца по тях заблестяха още по-силно.

— Ами така? — попита тя.

— Никога! — каза Малкият Водолаз.

Третата звезда започна да се люлее, като съвсем нежно потръпваше ту цялата, ту половината, ту само с крайчеца на гъвките си лъчи.

— А тъй дали ще могат да те забавляват грозните и сиви миди, за които ни говориш? — шепнешком го попита тази невероятна трета звезда.

Малкият Водолаз захласнато я гледаше.

Красивите звезди продължиха да го смайват със своите движения и пози, докато наоколо — по твърдите скали и в пясъка — многото обикновени миди пъплеха едва-едва в черупките си.

— Колко са жалки, нали? — каза Малкият Водолаз, като посочи мидите през рамото си. — И защо така непрекъснато се тътрят нагоре-надолу?

— Търсят си храната — каза звездата.

— Каква храна?

— Ами разни боклуци из пясъка и разни глупави тревички по скалите. Това ядат те.

— А вие?

Звездата спря да полюшва лъчите си и се загледа пред себе си неподвижно.

— А вие какво ядете? — повтори въпроса си Малкият Водолаз.

— Каква е вашата храна?

— Ние... — каза едната звезда и млъкна.

— Въобще... — каза втората и също тъй млъкна.

— Не ядем — завърши третата. — Да се яде не е чак толкова красиво, нали?

— Не знам — каза Малкият Водолаз. — Лично аз много често огладнявам. Даже и сега бих похапнал нещичко, стига да не ми пречеше скафандърът. — После добави замечтано: — И ако имаше какво.

В това време наблизко някой така силно изпищя, че Малкият Водолаз подскочи от мястото си.

— Какво става тук? — извика той.

— Нищо — каза едната звезда.

— Нищо, нищо — каза втората звезда.

Той очакваше и третата звезда да се обади, както правеха най-често, затова се обърна към нея. Но тя мълчеше. Не можеше да каже нищо. Защото устата ѝ бе пълна с две от мъничките любопитни рибки, които през цялото време си плуваха наоколо.

В първия миг Малкият Водолаз не повярва на очите си, после извика колкото му глас държи:

— Стой! Какво правиш!?

Звездата продължаваше да мълчи. Дори не го и поглеждаше. Само бързо и силно свиваше гъбките си лъчи и тикаше с тях рибките в устата си. А рибките плачеха и се мъчеха да се отскубнат, но от красивите шарени точки и петънца по лъчите капеше отровно лепило, което ги задушаваше. Крехките телца на рибките вече едвам само потръпваха. И преди Малкият Водолаз да успее да ги спаси, те потънаха в устата на чудовищната звезда.

— Какво направи ти!? — отново я попита той, като се задъхваше. Звездата преглътна още веднъж, облиза се лакомо и каза:

— Хайде, хайде, не ставай смешен сега. Това ние го правим най-малко по десет пъти на ден. Какво толкова се пулиш?

— Хайде, хайде — казаха и другите звезди. — Стига си се правил на глупав. Забрави ли колко сме красиви? А как можем да те забавляваме с нашите танци?

Малкият Водолаз постоя няколко мига на мястото си, без да помръдне, после каза:

— О, не! Аз *нищо* не съм забравил. Винаги ще помня колко бяхте красиви, когато я гледахте как тя *танцува* с двете живи рибки в уста!

И като ритна с желязната си обувка, една по една, запрати ги и трите някъде далеч зад скалите.

Очите му бяха пълни със сълзи заради нещастните хубави рибки, които тъй ужасно бяха изядени от звездата. И той искаше по-бързо да се махне отгук, когато чу, че някой охка наблизко. Наведе си и видя на дъното една мида.

— Какво става с теб? — попита я той.

— Нищо — каза мидата и опита да се усмихне. — Аз съм много стара и вече умирам. Ти не се измъчвай и не скърби за мен.

— Колко си добра — каза Малкият Водолаз. — Колко сте добри всички вие, затворените, обикновени и грозни миди, защото не ядете тъй ужасно малките невинни рибки. Видя ли какво направи *тя*?

— Да — каза добрата стара мида. — Аз много отдавна зная на какво са способни тези звезди, по които всички се захласват в началото.

— Трябваше да ми го кажеш още когато дойдох, мидичке. Навреме трябваше да ми го кажеш. Аз никога нямаше да позволя да се случи всичко това!

Мидата тежко въздъхна в черупката си.

— Все едно — каза тя. — Ти нямаше да ми повярваш. На нас грозните, обикновени миди, много трудно ни вярват. Много по-трудно, отколкото на красивите и привлекателни звезди. Затова е по-добре, че сам се убеди във всичко, със собствените си очи. Ох...

— Боли ли те много? — прошепна Малкият Водолаз.

— Не — каза тя. — Не много. Но аз умирам и искам преди това да ти кажа още едно нещо.

— Казвай, казвай! Да знаеш само колко много ти вярвам и колко много искам да те слушам!

— Ето какво: когато отидеш някъде и не познаваш тези, които живеят там, не бързай да казваш кои какви са. Човек никога не разбира веднага тези неща. Не бързай да вярваш на никого и на нищо. В повечето случаи ще бъдеш горчиво излъган, както се случи сега.

— Защо си толкова умна? — попита я Малкият Водолаз.

— Не знам — каза умиращата мида. — Може би защото съм грозна.

— А защо си толкова тъжна?

— Защото съм стара.

Цялото море беше притихнало. Малкият Водолаз гълташе сълзите си под скафандъра.

— А сега — каза със своя тих глас мидата, — сега ще те помоля да ме оставиш там, под скалата, където цял живот тъй трудно, но без да убивам, съм търсила и намирала храната си. И където живеят по същия начин моите братя и сестри.

— О, колко те обичам, мидичке! — каза Малкият Водолаз.

— Аз също, синко — каза тя. — Сложи ме да умра до скалата. И щом видиш, че затварям очи, отдели полека тялото от черупката ми. Там, в черупката, ще намериш нещо за теб. Имай го за спомен от нашата среща и не забравяй никога това, което се случи тук. Сбогом, Малки Водолазе!

Момчето кимна и коленичи да я остави до скалата.

А щом я остави, мидата се усмихна за последен път и затвори очи.

Тогава той отдели полека тялото, както му беше поръчала тя, и видя в черупката ѝ да блести едно истинско, кръгло, нечувано хубаво бисерче.

Това беше най-скъпият спомен на Малкия Водолаз от неговата голяма разходка из неизбродните морски води.

[0] Част от повестта „Малкият водолаз“ — Бел. moosehead ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.